ANY LV.—BATALLADA 2892 BARCELONA 22 DE NOVEMBRE DE 1924

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'ANEC I EL RUC —Noi, cada dia et veig més carregat de nafres!
—Es que abusen de mi, perquè saben que sóc massa bon minyó!

Les evacuacions saludables

Molts sistemes de curació o de millora havien assajat al Marroc els diversos metges espanyols que s'havien cuidat d'aquest malalt crònic. El temps ha demostrat que cap de les potingues havia anat bé, que cap dels procediments portava la salut. Tant els cops de força estil general Silvestre, com els cops polítics estil general Berenguer, havien deixat en peu el problema terrible.

Anirem més bé, ara? El general Primo de Rivera ha posat en pràctica un procediment nou. No és nou en el sentit que abans no s'hagués proposat. Es nou en el sentit que al Marroc no s'havia posat en pràctica encara. Ens referim al procediment de les evacuacions. Segons el Directori, van ja evacuades 180 posicions, i el moviment evacuador continua. L'evacuació més important és la de la ciutat de Xauen, nom que segons ens ha fet saber l'intel·ligent arabista que fa de crític de la guerra a *La Publicitat*, significa Les Banyes.

Nosaltres no som crítics militars ni arabistes. Però els resultats parlen. El Directori diu que ara el malalt ja va per bé i que aviat quedarà curat per sempre. Les evacuacions li hauran tornat la salut. Ben mirat, el sistema evacuatori era ja conegut en l'antiguitat. Cal un cert coratge, tan moral com material, per decidir-se a evacuar posicions importants; però quan un hom s'hi determina, generalment se n'ha de felicitar. En aquest punt, nosaltres coincidim amb el Directori. Som decidits evacuacionistes, i l'única cosa que sentim és que s'hagi passat vint anys ocupant les posicions que al capdavall s'han evacuat per a la salut i la prosperitat de l'Estat espanyol i de la seva zona africana. Per molts anys, i que duri.

Poincaré - la - França

Els comunistes francesos, que no es distingeixen pel seu instint polític, perdent terreny a cada acció d'envergadura que emprenen, nomenaven an en Poincaré: «Poincaré-la-Guerre». Volien dir que en Poincaré estimava la guerra, conservant l'esperit que va omplir els anys de 1914 a 1918.

Ara, un home d'esquerra, però un home tèrbol com en Gustau Tery, ha publicat fragments del carnet de notes íntimes d'en Georges Lonis, ambaixador que fou de França fins a finals de 1915, a Moscou. En ells, el diplomàtic amb ànima de notari mala animeta, recull les que diu converses seves amb altres diplomàtics i homes polítics, fent-les coincidir en l'acusació de que si hagués hagut en la presidència de la república un altre home que no fos en Poincaré, tal volta la guerra no hauria esclatat.

En Georges Lonis, havia estat rellevat per en Poincaré. No es, doncs, parcial. En Poincaré, no va fer més que prevenir-se contra la guerra, creient-la inevitable. En el Havre de França estava Alemanya, trepidant, provocadora, desitjant la guerra i el botí geogràfic i industrial de la guerra. En 1909, va estar a punt d'esclatar, amb lo d'Agadir, i França es va humiliar. Què té d'estrany, doncs, que tres anys després, un home intel·ligent, patriota i d'esquerra — no oblidem que en Poincaré és radical— pressentint la guerra, vagi al servei militar de tres anys i reforci les aliances? La *revanche* ja s'havia deixat córrer. Si la França volia mantenir viva la seva virilitat, no era per la Itàlia, ni per l'Anglaterra, ni per cap altre poble, sinó per l'Alemanya que, en 1909, li havia arrencat, posant-li l'espasa al pit, un tros de les seves colònies.

Avui en Poincaré, en l'episodi dels carnets d'en Georges Lonis, no és pas en «Poincaré-la-Guerra», sinó «Poincaré-la-França». L'atac va a la nació francesa, no pas a l'home polític, i en Tery, que es diu radical, i *L'œuvre*, el seu diari, que forma en l'esquerra, fan obra de traïció a la seva pàtria i a les seves idees. Estan en plet, per les eleccions alemanyes, les responsabilitats de la guerra, i l'aprofitament de les notes d'ultra-tomba d'un diplomàtic despietat, aprofita a l'Alemanya i als nacionalistes alemanys. I això no ho pot fer ni un francès, ni un republicà, sinó està venut, o sinó l'encega la passió política fins a portar-lo a caure en lo abominable.

PARADOX

A Alemanya guanyarem

Aquestes últimes setmanes, els conservadors i reaccionaris de per aquí ens han mort el cuc de l'orella amb els seus crits de victòria davant el resultat de les eleccions generals a la Gran Bretanya i de les eleccions presidencials als Estats Units. És sabut que han guanyat els conservadors anglesos i els republicans ianquis, que representen la dreta a la República nord-americana. I tal com mig any enrera es parlava de l'onada esquerrista, ara es parla de l'onada conservadora. Amb aquest nom mateix, Mister Lloyd George ha escrit un article d'aquells que *La Vanguardia* publica tan mal traduïts a l'espanyol.

. . . . . .

. . . . . .

. . Si els senyals no enganyen, en les eleccions alemanyes del dia 7 del mes que ve guanyaran les esquerres i el centre, i perdran les dretes i l'extrema esquerra. Suposant que aquests pronòstics no fallin, quedarà una mica esberlada l'onada conservadora. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . El cor ens diu que no haurem de rectificar.

En el cas que les esquerres guanyin de fet a Alemanya, tindrem que aquesta actua d'esperit de contradicció. Després de la victòria esquerrista en les eleccions de l'any 1923 a Anglaterra i poc abans de la victòria esquerrista del 11 de maig a França, les eleccions generals germàniques del dia 4 de maig donaren a victòria, encara que no molt pronunciada, a les dretes i a l'extrema esquerra. I ara que hi ha per endavant la doble victòria conservadora a la Gran Bretanya i als Estats Units, els alemanys es disposen a donar la victòria als esquerristes.

Això demostra que en matèria d'orientacions polítiques i socials no hi ha concert europeu, ni concert mundial, ni onades en un sentit únic. La història vella i nova ens mostra a cada pas corrents simultanis i contradictoris. És veritat que hom pot senyalar direccions generals en un sentit més o menys determinat, però no fins al punt que les dretes o les esquerres baixin i pugin alhora als diversos països del món.

Quan nosaltres trobem aquests dies algun amic que ens diu que els esquerristes han perdut a Anglaterra i al Nord-amèrica, nosaltres els contestem que en canvi a Alemanya guanyarem. Per nosaltres és una mica paradoxal que hàgim d'esperar la revenja esquerrista per part d'Alemanya. Però l'esquerrisme sempre ens plau, vingui d'on vingui. Només demanem als alemanys que, tenint en compte la nostra profecia, procurin fernos quedar bé, votant les candidatures d'esquerra o almenys de centre en les eleccions del mes vinent.

FULMEN

Mussolini amenaçat per un cop d'Estat

Diuen de Roma que va prenent peu el rumor que s'està preparant un cop d'Estat contra el govern feixista.

Fins ara no existeix un indici real de l'exactitud d'aquests rumors, però és relacionen amb les ordres donades perquè siguin vigilats tots els punts estratègics de la frontera francesa i l'haver estat enviats a la costa d'aquesta regió, un creuer, quatre torpediners i quatre submarins.

El retorn precipitat del rei a Roma és considera relacionat també amb aquests rumors i s'afegeix que el cop d'Estat és organitzat pel general Pepini Garibaldi.

L'orgue de Mussolini, el *Popolo d'Italia*, publica un article cridant l'atenció dels feixistes sobre el cop d'Estat preparat per les oposicions que pot ésser intentat en el Parlament o en el carrer.

En Astrognano, prop de Roma, una multitud armada de fusells i de garrots intentà assaltar una casa en la qual estaven reunits varis feixistes. Es defensaren enèrgicament resultant tres ferits, entre ells un regidor.

En Meagne, província de Brendini, un miler de socialistes i comunistes invadiren i destroçaren el teatre municipal i el domicili social feixista. Els *carabinieri* restabliren l'ordre.

Malgrat que l'Agència Stefani declari falsos els rumors, el grup «Italia Libre» està en constant activitat i ha rebut apois de força i de prestigi.

ELS PRIMERS FREDS

Macatxof i amb quina empenta
han vingut tot d'un plegat
els primers freds! Es diria,
si no fos un disbarat,
que els primers fred arribaren
allò que es diu, molt cremats.
Neu al Pirineu altívol
i al Montseny; vent glacial
a la província de Lleida;
a la de Girona, glaç;
calamarsa a Tarragona
i perquè tot sigui igual,
temperis i tramuntanes
d'aquells que fan enraonar
a aquesta de Barcelona,
i els consegüents disbarats
de barraques ensorrades
prop de la Ciutat Comtal,
dels centenars que s'aixequen
a la voreta del mar.
Si l'hivern així comença,
és a dir, si ans d'arribar
ja ens dóna aquestes primícies,
quan governi, quin fracàs!
Ja cal que anamin flassades
i estufes per a lluitar
contra el fred, i tapaboques
i fins capes i *renglans*,
car si ara fa un fred que pela,
com diu l'expressió vulgar,
així que el desembre arribi
sentirem per totes parts
les esgarrifances d'una
temperatura de glaç.
Serà això bo per nosaltres?
Ens serà perjudicial?
Oh, si a madama de Thebes
la pogués *interviewar*,
prou que em tranquil·litzaria
respecte al particular;
mes, la sàvia pitonisa
fa malves d'un temps ençà,
i resta fet una incògnita
l'avenir, i ningú sap
als vells països d'Europa
el què els hi té de passar:
el misteri els embolcalla
i tots viuen tremolant,
tement una *tremolina*
que potser no esclati mai,
però que ja treu les ganes
de riure i de bromejar.
Ui, si féssim calendaris,
com fan tants d'aficionats,
a endevinar el pervindre
i a cercar tres peus al gat,
què en podríem dir de coses!
Mes això no ho farem pas!
I no perquè no ens arribin
a l'orella a cada instant
noves amb olor de certes
i rumors sensacionals,
i boles de tota mida
que fins fan girar el cap,
que corren per els diaris
estrangers sense parar,
parlant dels afers d'Espanya
amb notable desembraç
i anunciant... val més no dir-ho ..
bé prou que tothom ho sap!
Jo no en faig cas de la premsa,
la conec ja tant i tant!
Ademés, tinc confiança
en el fred, perquè en el cas
de que quatre caps en flames
volguessin fer un disbarat,
el fred els hi apagaria
la bullida de la sang.
En fi, no cal amoinar-s'hi
amb el que té de passar.
Lliurem-nos del fred, per ara,
procurem anar tirant...
i respecte a ço que corre...
lo que fuere sonará.

FLOR

A l'Amèrica del Nord va passar això:

No es pot vendre alcohol més que en les farmàcies i encara amb la recepta mèdica. En una farmàcia de New-York, un jorn de juliol entrà un home demanant mig litre d'aiguardent. El farmacèutic indignat li explicà que ell no té dret a vendre alcohol sinó és amb la recepta del metge que solament ho ordena per certes enfermetats.

—Ah!—féu el client—i per quines enfermetats?

—Com, per exemple, ésser mossegat per una serp.

—Es que vos teniu una serp?

—No! Però jo puc indicar-vos on en trobareu una: tombeu, al sortir, a la dreta, i a la tercera travessia, número 7, trobareu un sabater; ell té una serp.

—Gràcies!—digué el client.

I sortí corrent.

Arribà a casa del sabater:

—Vos teniu una serp?

—Sí.

—Que és que em podria mossegar?

—Sí.

—Doncs, bé, porteu-la.

—Un minut.

El sabater treu un gran llibre i inscriu alguna cosa i tot seguit diu:

—Vos vindreu el dia 15 d'octubre perquè fins aquesta data no us tocarà el torn.

PLAT DEL DIA

Jo no sé el que ho fa
més la premsa diària
porta fa alguns dies
molts casos de ràbia.
Gossos que ens mosseguen,
gats que ens esgarrapen...
Per molt que es vigili
a un o altre atrapen.
Cal anar amb compte
i viure amatents...
Deuen sê eixos casos
símptomes del temps!

FIDEL GRIFOL

Se ha puesto a la venta
El Año en la Mano
Almanaque - enciclopedia de la vida práctica para 1925
PRECIOS: En rústica . . . . . 1'50 Ptas.
Encuadernado . . . 2'— „

Com sabia cegar les dones en Quimet Baldragas

Vareig trobar a l'amic Joaquím al carrer Nou. Estava jovial, malgrat els seus 47 anys i els que no còmpto de quan xuclava el dit a la seva dida i quan feia desesperar a *Don Santiago*, mestre d'escola. També tenim dret els homes a amagar-nos els anys.

—Ola, Baldragas! Tu per aquí? De què fas?

I contestà amb to plàcid:

—De senyor.

Efectivament. Anava fet un *dandy*. Tot ell emmidonat, vestit a la *dernier cri* i fet un model de sastreria cara.

—I tu, còm et guanyes la vida?—va preguntar-me amb tafaneria.

—Mira, fent d'*orina tinters*.

—Casat?

—Ja ho crec, i com Déu mana o mana la gent que ha volgut ésser més sàvia que el gran Déu.

—Mal fet. Jo sóc solter.

—Caram... Doncs, qui et fa la vida?

—De matrimoni?

—De tot, home.

—Estic a dispesa...

—I no tens cap?...

—Calla... Jo sóc l'home que sap cegar les dones...

Vareig quedar anonadat.

—Sí... Veus?

I m'ensenyà un dit ple d'anells d'or i brillants.

—Efectivament; portes un dineral en joies.

—Cà!... Ara et diré el sistema meu. Veig a una dona que m'agrada... la segueixo... li faig el quart acte del *Tenorio*... (sense el rapte) li dic que em mataré per ella... Li passo la mà així pels ulls i al veure els brillants, cau desmaiada.

—Sí; no tacis l'epíleg, perquè l'endevino.

—Una vegada conquerit aquest amor, de vegades més pur que l'oli de Tortosa i a voltes més fals que un bitllet alemany, li dic: Té; perquè et recordis de mi, aquí et regalo aquesta joia preuada...

—I li dones una anell d'aquestes?

—I perquè no?

—Així el teu amor et costa una fortuna?

—I ara! Per qui m'has pres?... Has de pensar que l'anell que jo dono és d'aquestes de sis pessetes i mitja de Plimsaul... i ella queda contenta i jo més content i satisfet que ella...

Vareig mirar-me'l i davant el cinisme del company no sabia si riure o plorar.

Realment en Baldragas és un home, potser l'únic que posseeix a Barcelona l'art de cegar a les dones per sis pessetes amb cinquanta cèntims... Es una virtut, una economia... i una poca-vergonya a prova de bomba... Encara era més criminal que aquell que sols posava pisets de vuit duros sense pagar la portera...

EMILI GRAELLS CASTELLS

Cançoneta de boixets

A la cosina Encarnació Valls i Pujol

Jo sé d'una nina
que sota una alsina
fa puntes i randes
en el seu coixí
i els boixets topant-se
—quasi barallant-se—
li diuen corrandes
per fer-la enrogir.
«Petita donzella
com una oranella
que no sap volar,
fes puntes i randes
si vols les corrandes
que jo sé cantar.»
I la donzelleta
que essent petiteta
li plau l'amorosa
cançó del coixí,
treballa depressa
mentre al coixí bresa
un xic concirosa
perquè el vol sentir.
«Bonica donzella
que et fas cantarella
fent puntes i randes
en el teu coixí,
quan tu siguis dona,
si ets com ara bona,
qui et dirà corrandes
ja serà un fadrí.»
I la donzelleta
que essent petiteta
m'ensenya una mica
l'esguard diamantí,
es fa més bonica
quan sent la musica
de la cançoneta
bona de sentir:
«Quan tu siguis dona,
si ets com ara bona,
qui et dirà corrandes
ja serà un fadrí.»

SALVADOR SOLÁ-SEGALÍS I MAS

LA RADITELEFONIA

—Escolta, tu, ara que tot hi va, i les botifarres també aniran sense fil?

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÉVIA CENSURA MILITAR

ESPLUGA DE FRANCOLÍ

En aquesta vila catalana s'hi publica un paper titulat *El Francolí*, corruptor de les energies fortes i vives d'aquesta vila i atemptatori a la sagrada llibertat de pensar i de sentir, que és lo únic gran entre els homes.

Aquesta gent carcunda que tant parlen de Déu i són els que menys l'entenen i els que més poques coses en saben, s'han irritat perquè el nostra corresponsal a Espluga de Francolí ven en el seu aparador LA CAMPANA i *L'Esquella*.

L'AFICIÓ A LES BESTIES

L'afició a les bèsties mai és una cosa massa agradable, sobretot segons de quines bèsties es tracta. No cal fiar-se massa d'un home aficionat a les bestioles: aquesta afició sempre demostra en l'home que la té una condició inferior i vil. Us fiaríeu vosaltres d'un home que a la galeria, en comptes de gallines i pollastres, hi tingués lleons i tigres? Ens sembla que no. Ni vosaltres ni ningú. Sobretot quan aquest home és un governant i un home civil. No és que ho sigui home civil, és que se'n distressa. Sempre que pot, deixa les honroses robes civils per a vestir-se de màscara.

Mussolini i el seu lleó

L'home civil és serè, raonable, equànim, comprensiu, obert a totes les corrents de cultura i civilització. L'home civil és apacible, tranquil, reposat, d'instints benignes. Menyspreua tot el que sigui vana pompa, tot el que sigui *art bèl lica*, tot el que sigui instint sanguinari.

Veu's aquí a Mussolini el . . . . . dictador

Una gesta dels feixistes

italià. Està donant menjar al seu lleó Aquest lleó està tancat en una gàbia, com és natural. En . . . . . .

Aquest, en Mussolini, prou s'escarrassa dient que ell no és anticonstitucional, que creu que per damunt de tot està la civilitat. Però els seus feixistes, que ja són *mussolinistes*, se les emprenen a garrotades i trets amb tot Déu, assalten redaccions de periòdic i cases particulars. I és natural que es portin així: com unes bèsties, com unes bèsties ferotges, si . . . . . .

BALDWIN MINISTRE EXEMPLAR

Aquest home que veieu en aquest gravat, volguts lectors, és un ministre anglès que pertany al partit conservador triomfant en les eleccions de suara.

El triomf dels conservadors a Anglaterra no és cap triomf. Això que ha estat comentat per tota la premsa mundial, cal que ho repetim nosaltres. Cal convenir en que l'actuació dels laboristes britànics era mondialment simpàtica i cal que també convinguem en que aquest triomf aparent dels conservadors ha estat mal vist per totes les forces democràtiques del món.

Però amb tot i això aquest ministre conservador, senyor Baldwin, és un ministre exemplar; és un home estudiós, un gran filòsof. Té publicats uns interessantíssims tractats de psicologia i com es pot veure en el gravat, està en la seva cambra voltat de llibres, el que vol dir que es un esperit inquiet, un home preocupat que li interessen i comprèn les diverses maneres d'ésser d'un poble i com a gran psicòleg coneix la complexitat de sensacions i les passions serenes o desenfrenades que belluguen en el cor de la humanitat. Això és una gran aventatge per un home de govern i li suposa una rectitud i una justícia raonada. Aquest home lo que faci segurament serà portat a terme amb una plena convicció.

Considerant l'exemplaritat d'aquest ministre conservador britànic i . . . . . .

. . . . . ens ha escapat un somriure irònic . . . . . .Baldwin, voltat de llibres i preocupat pels mil caires psicològics.

Els homes de govern que hem anat veient i succeint-se en l'Estat espanyol, preocupats en recepcions, banquets i festes nacionals.

Recordem certs esbirros que han passat pels ministeris, com per exemple, i per no citar-ne cap més, un Santiago Alba, un dels polítics més funestos que s'han vist, que no s'ha preocupat mai de res més que d'omplir d'or les seves arques i de divertir-se molt fins arribar a l'escàndol, i com ell podríem anar-ne citant.

Ja estaríem contents que la majoria dels polítics espanyols d'esquerra fossin tan lliberals i demòcrates com aquest ministre conservador britànic. Perquè aquí succeeix que el demòcrata moltes vegades ho és només de nom i escalen els polítics el poder gairebé sempre per la raó d'ésser gent acabalada; el casic del districte tal o qual; l'home que en unes eleccions pot rebentar una millonada; el que compra el país i, és clar, després hi juga perquè és seu, perqué l'ha pagat. Però no puja al poder perquè tingui les dots de seny necessàries per a regir a un poble.

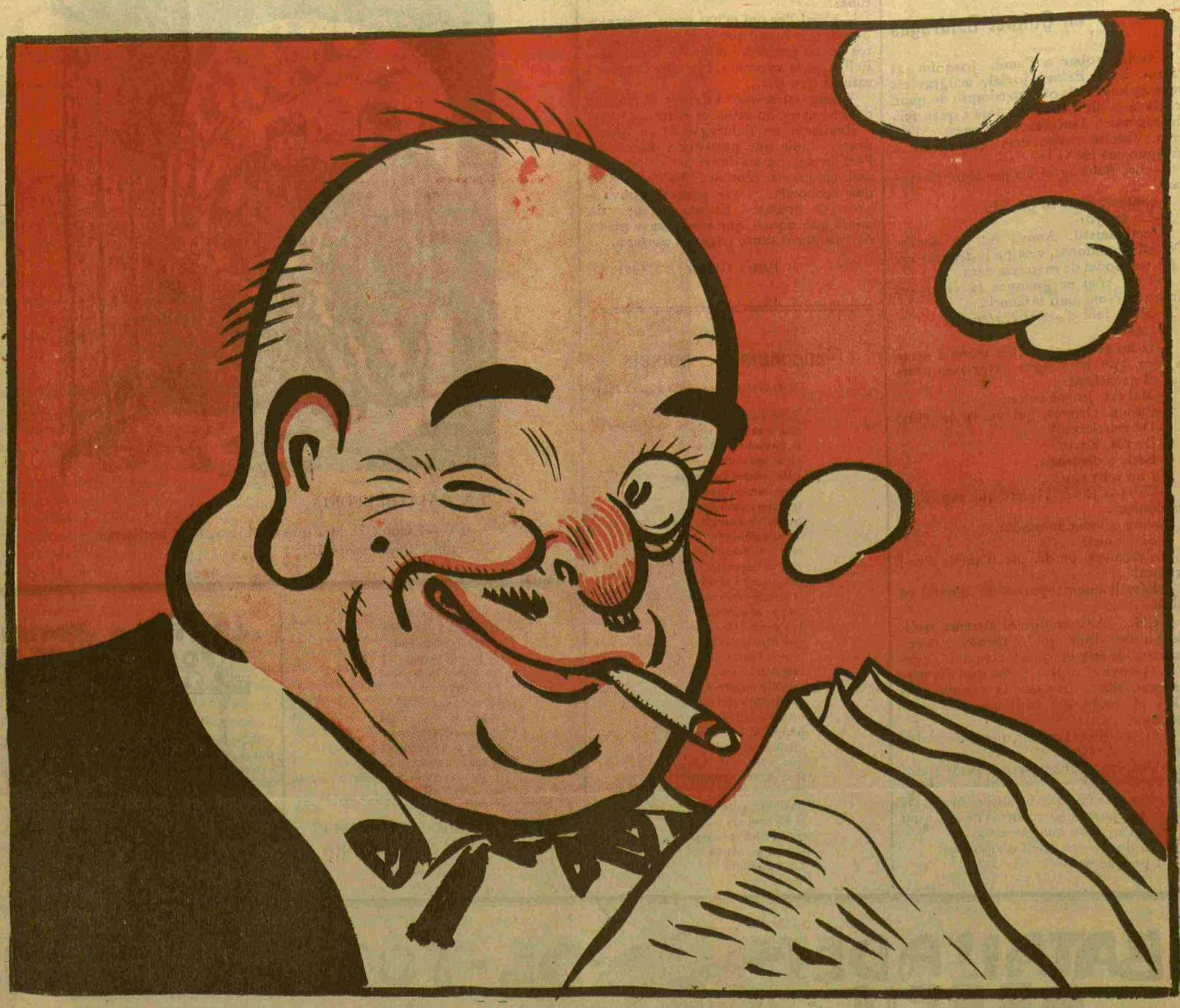

En Baldwin, nou quefe del Govern anglès

Això és vergonyant i fa pena sinó fa riure

En canvi Mr. Baldwin és, per la seva ciència un ministre exemplar.

LLEGINT EL DIARI

—Ara va bé!... Ara va bé!

No fem gaire cas d'aquesta irritació i no ens precuparia gens ni mica si el nostre volgut corresponsal no hagués estat objecte de les ires d'aquesta gent.

En un editorial d'aquest paperam—diem paperam perquè d'entre l'augmentatiu i el despreciatiu (paperot) hem preferit l'augmentatiu, amb tot i que és una cosa esquifida—fan una queixa geremíaca més interessant per les faltes ortogràfiques i sintaxials que no pas pel contingut insubstancial, dolent-se de que el nostre bon amic vengui LA CAMPANA i *L'Esquella*, que ells consideren periòdics immorals.

Voldríem que aquests senyors ens diguessin què és la Moral, perquè també estem segurs que els que menys saben de Moral són els que més la prediquen, però que mai l'han practicada (àlies els carcundes).

D'articles al·lussius en aquest tros de paper que es titula *El Francolí*, ja poden anar-n'hi fent, que fil els donem, per no dir altra cosa. De Moral no ens en han d'ensenyar els que no en saben i els que en saben també tenen present que nosaltres tenim la nostra tan respetable com la seva.

El nostre bon corresponsal pot ostentar amb molta dignitat en el seu aparador els dos setmanaris *L'Esquella* i LA CAMPANA; en primer lloc, perquè l'home, pel sol fet d'esser-ho, té llibertat indiscutible de pensar, llibertat que sols pot ésser impugnada per bèsties, però mai per un home, i en segon lloc, perquè els nostres setmanaris, a més de que no són immorals, il·lustren a la gent, els diverteixen i no els lliguen l'ànima estúpidament com certs papers, paperots i paperams que fan pudor de cosa negra i poca-solta.

L'eminent pianista de fama mondial, Rubinstein, anuncia dos concerts al «Palau de la Musica Catalana» pels dies 28 de novembre i 1 de desembre.

Vinga musica que ara ens en convé molta i de la bona que ens refini un poc el sentits i els sentiments, que ja fa temps que els tenim encarquerats de meselleria.

A la Xina fa temps que la ballen. Els xinos, ja se sap, són molt especials. L'alt imperi de la cua s'està estirant els cabells.

Aquí som més afortunats; aquí de cua només en porten els *toreros*, aquesta espècie que va desapareixent A més aquí no en tenim—diuen—de xinos, ...

A Barcelona, pels nostres pecats, hem tingut campionat de ball. Han ballat vint-i-quatre hores i han quedat descontents els ballarins. Ara diuen que en volen ballar trenta sis.

Nosaltres que ens riem del predicot de missa matinal—que fa molts anys que no l'hem sentit, gràcies a Déu—perquè el rector s'enfurisma contra les ballerugues, considerant-les immorals, no podem menys que riure'ns d'aquesta ximpleria de ballar vint-i-quatre hores.

No hi donem cap importància i creiem que per premi els estaria bé fer-los ballar una temporada els goigs de sant Prim.

A Tàrrega un espectador d'un partit de futbol ha mort d'emoció. Amb aquest ja són dos que ho sapiguem.

Es una cosa comprensible: L'home devia veure la porta de l'eternitat al davant; xuta i entusiasmat diu: *Goal!* I va passar la porta.

Féu-hi bromes amb el futbol.

El senyor Sala, president de la Mancomunitat Nova, trobant-se millor del refredat que el féu estar al llit, ha anat ja al seu despatx presidencial, on rebé nombroses visites.

Home de Déu! No sé com és així, què no ho veu que allí és on agafa els enconstipats?

Han sigut designats els cinc regidors que tenen de cobrir les vacants de tinent d'alcalde substitut que hi havia a l'Ajuntament feia bastants dies.

Enmateix ja seria hora de que s'acabés el *trasiego* a dintre la corporació municipal. No els hi sembla?

En Mussolini està que bufa. D'un moment a l'altre se li estan acabant els macarronis i veu com se li desfà el partit com un bolado en un got d'aigua.

Doncs què us heu fet pobres camises negres, on la brutícia mai s'hi ha conegut?—deu pensar en Mussolini—i segurament sentirà una gran buidor per a contestar.

Com que és tan vanitós, encara el veurem tenor.

La Mancomunitat Nova ha creat una plaça de literatura per aquell capellà que escriu o escrivia —no ho sabem ben bé perquè no el llegim mai— al *Correo Catalán* i que firmava . . . . . , amb el pseudònim «Quirse d'Oliva».

Ja n'hi tenim dos: Mossèn Alcover i en «Quirse d'Oliva».

Amb el temps encara hi veurem un convent.

Ara veurem què ens hi faran a la Plaça de Catalunya. Nosaltres, senzillament, no n'esperem res de bo. Hi estem tan acostumats als projectes bunyols que s'aproven i que després no es segueixen, no perquè es donguin compte del bunyol, sinó perquè no seguint-lo encara ho sigui més, que ja no en fem cas.

I si resultés al contrari, segurament que seria per equivocació.

En Juli Fournier, el conegut prohom polític que era president de l'Audiència de Múrcia, ha estat declarat en situació d'excedència voluntària.

Ho celebrem de tot cor i li desitgem forces anys d'excedència, encara que sigui voluntària.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8